

B. MIHÁLY CSILLA

Tengerentúl

*Az éjszakát most hagyd el, hadd apadjon,
a házfalak mind tőle védenek.*

*Testünk az ágyon, mint a sziklaparton
egymásba csúszott kőzetrétegek.*

*Tévénk a szélbúgással összepaktál,
hangyás a képe, nincsen semmi jel.
Bennünk, köröttünk végtelenség-fraktál,
s csak Isten az, ki minket megfigyel.*

*Elborzad néha, sír is, mégse retten,
hogy új batyukkal nyomja vállam, vállad,
de forr a lelkünk, napnál fényesebben.*

*Maradj, hozom már friss matéteádat.
S míg szürcsölünk az édenkerti kegyben,
az óceán az ablakon beárad.*

Piszkozat

*Tövist neveltem, jössz, kitéped,
nem kell a szívbe holt anyag.
Már hófehér a kinti élet,
ezüst harangok bonganak.*

*Kinyílt az ég, hogy megsegítsen,
mert álmom gyűrött piszkozat;
nincs senki itt, csak én s az Isten,
fagyos kezével tisztogat.*

*Vérem csorog, de még nem unja,
sebészszikével húsba vág,
úgy állok közben égbe nyúlva,
mint édenkerti néma fák.*

Éjjel

*A szűkölő sötét szobák magánya
magára ébredt álmokat motoz,
sebek húsán kikelt imákba zárva
dalolni kezd a leskelő gonosz.*

*Szilánkos árnyvilág, a holdja csonka,
borong a fény, e pár falat remény,
amint a reszketést halomba hordja
lecsorgó csendben házfalak szemén.*

Visszavárom

*Bogárszemekkel néző éjsötétben
henyél a táj fedetlen és kövéren.
Emlék motoz, s az ablakok mögül
kicsordogál, az útra rákövül.
Ki arra jár, ha jár, sietve, tétlen,
lenéz egy percre, és nem látja mégsem.*

*Előbb-utóbb a szél is majd kifárad,
a kérges égből hulló szent imákat
– miket helyettem bőszen rázogot
zörögve, lengve, mint a láncokat –
csuklómra kulcsolom, a nyitja számon.
Elment, elment, s én folyton visszavárom.*

Kávé helyett

Ezernyi hangod bennem megterem,
s akár a napfény fájó reggelen,
agyamba szúr, hol bátran, hol kuszán,
utat hasítva álmok korpuzán.

Hunyorgó csendből színek bomlanak,
eget repesztő, játszi forgatag,
erekbe bújik, szinte forr a vér,
és mélyre fut, és szívbe oltva kér.

A tiszta lapra végre szó kerül,
nem kell ma reggel kávé pótszerül.
Papírom nyúlik, szókat szó követ,
magát kirúgja, mint a jó szövet;
tapintsd meg, érdes, s tán hatása nyers,
de megszületni vágyott már a vers.

Fecskeszárnyú

Két vállra fektetett napok között
előgyelegnek fent a csillagok,
az ég sarkára szőke hold szökött,
és őrzi, mit testvére itt hagyott.

Álmot lehelnek kint a fák megint,
kis fűcsomókon alszik még a nyár,
a vén jövő falánkan rátekint,
árnyéka, mint a foszló cérnaszál.

Ki látja, hogy törékeny, meztelen?
Nincs senki talpon itt ilyen korán;
megy, megy merengve át a kerteken,
a fecskeszárnyú reggelek nyomán.

A folyónál

Hallgattam újra, úgy, mint senki eddig,
a mélynek lassú, habzó sóhaját,
mint hálaszó, ha ajkamon kifeszlik,
s egy pillanatra lényed fonja át,
olyan nyugalmat vont körém remegve,
a hangja tiszta dallammá dagadt,
amíg a gonddal megrakott dereglye
elindult messze, árnyas fák alatt.

A nap korongja nagy, kövér parázként
felizzott akkor még a szívemen,
éreztem, már a bensőm mintha más fényt
pulzálna vissza csöndben, dísztelen,
s mint szomjazó, ha hús vízért letérdel,
és új reményért ázva-fázva esd,
a holnapoknak szent ígéretével
csillagszekéren szállt alá az est.

NÉVJEGY

B. MIHÁLY CSILLA (1977, Szatmárnémeti) a kolozsvári BBTE vallás–néprajz szakán végzett. Budapesten dolgozik tördelő-grafikusként és korrektorként, illetve szerkesztőként egy internetes irodalmi portálon. Versei nyomtatott folyóiratokban, antológiákban jelentek meg. 2016-ban a Magyar Művészeti Akadémia díjazottja lett.